Isang Talasalitaan:

1. **Globalisasyon -** pinagandang salita para sa integrasyori ng ekonomya ng mga kapitalistang bayanmaunlad man o atrasado-sa isang pandaigdigang istrukturdiig pinaghaharian ng mga imperyalistang bayan. Ito'y ipinatutupad sa pamamagitan ng pagtutulak pangunahin ng mga imperyalistang bayan ng mga neoliberal na patakarang liberalisasyon, deregulasyon at pribatisasyon.
2. **Liberalisasyon** - pagbubukas ng isang bayan ng kanyang ekonomya sa pagpasok ng dayuhang mga kompanya at produkto. Marami sa mga bayan ay pinoprotektahan ang kanilang mga prodyuser sa industriya at agrikultura sa pamamagitan ng mga taripa at iba pang batas na pumapabor sa lokal na mga prodyuser. Ang liberalisasyon ay mangangahulugan sa pag-aalis ng mga proteksyong ito. Ang resulta sa mga bayan ng ikatlong daigdig ay dumaragsa ang murang produkto mula sa ibang bayan at nawawasak ang mga lokal na industriya at agrikultura na nagreresulta sa malawakang disempleyo. Unti-unti ring napapasakamay ng mga dayuhang dambuhalang korporasyon ang mga lupain, mga est' atehikong industriya at maging ang maliliit na empresa.
3. **Deregulasyon -** pag-alis nc mga batas o regulasyon na nagpoprotekta sa karapatan ng mga manggagawa, konsyumer, atbp., pag-alis ng mga batas o regulasyon na naglilimita sa operasyon ng mga pribadong negosyo-lokal man o dayuhan-upang bigyan ng buong laya ang mga kapitalista sa kanilang pagnenegosyo at pagkamal ng tubo. Isang halimbawa nito ay ang pag-amyenda sa mga L atas sa minimum na sahod, batas na nagbabawal sa kontraktwalisasyon, atbp. Isa pang halimbawa ay ang pag-aalis ng kontrol sa pagtatakda ng presyo ng mga produktong petrolyo at hinahayaan ang mga korporasyon sa langis na magtakda ng presyo.
4. **Pribatisasyon** - pagbebenta sa mga kapitalista-dayuhan at lokal-ng mga korporasyon at iba pang pag-aari ng gubyerno sa pangangatwiran na mas episyente diumano ang mga kapitalistang magpatakbo ng negosyo kaysa sa gubyerno. Totoong sa mga reaksyunaryong gubyerno ay grabe ang pangungurakot ng mga burukrata-kapitalista at masahol ang serbisyo. Pero mas malala ang pribatisasyon. Mas malaki ang nahuhuthot ng mga pribadong kapitalista mula sa mamamayan; ito'y nagreresulta pa sa maramihang pagpapatalsik ng manggagawa, at pagtataas ng presyo ng mga serbisyo tulad ng transportasyon, elektrisidad, tubig, at iba pa.

pangunahin na ng US at Japan ang blokeng ito at sila ang pangunahing makikinabang.

Kahit ang mga tinatawag na "tigre" na bantog sa pagiging malakas sa pag-eeksport ay dehado sa balanse sa pakikipagkalakalan sa mga industriyalisadong bayan. Noong 1994 halimbawa, ang kanilang eksport sa mga industriyalisadong bayan ay $111.813, samantalang ang kanilang inangkat mula sa mga industriyalisadong bayan ay $180B na nagresulta sa depisit na $62.213. Ito ay sa kabila ng katotohanan na ang South Korea at Taiwan ay nagpapatupad

ng mga proteksyunistang patakaran sa kalakalan at imbestment. Tiyak na lalaki ang depisit na ito kapag tuluyan nang inalis ang mga proteksyon alinsunod sa mga prinsipyo at hakbanging itinatadhana ng APEC kaugnay ng liberalisasyon at deregulasyon. Dagdag pa, hindi malayong mangyari na sa harap ng matinding kumpitisyon ng mga dambuhalang korporasyon ng US at Japan ay guguho ang mga lokal na industriya ng mga "tigre" o di kaya'y lalamunin na lamang ang mga ito ng mga korporasyong Amerikano at Hapon.

Kung ganito ang panganib sa mga itinatambol na "tigre", mas madilim ang hinaharap ng mga atrasadong bayan tulad ng Pilipinas. Ang karamihan sa kanila ay hindi makahulagpos sa padron ng palagiang depisit sa kalakalan. Noong 1994, ang Malaysia ay dumanas ng $413 depisit sa kanyang pakikipagkalakalan sa mga industriyalisadong bayan na kasama sa APEC. Ang Pilipinas naman ay dumanas ng $1.313 depisit sa mga naturang miyembro ng APEC. Wala rin silang baseng industriyal na masasandigan sa pakikipagkumpitensya sa mga industriyalisadong bayang imperyalista.

Kongklusyon

Ang pagbubuo ng APEC ay isang komplementaryong bahagi lamang ng pagkokonsolida ng pandaigdigang istrukturang imperyalista na sa ngayon ay umiinog sa at dominado rig tatlong sentro ng kapitalistang daigdig: ang US, Japan at Germany.

Ang APEC ay isa ring litaw na manipestasyon ng ribalan ng US at Japan sa kanilang pagbubuo ng kanya-kanyang "'sphere of influence", at sa kanilang tunggalian sa paghahari sa rehiyon ng AsyaPasipiko at sa buong daigdig. Ang masarap pakinggan na mga deklarasyon tungkol sa malayang kalakalan, panrehiyong kaunlaran, kooperasyon, at iba pa ay walang ibang layunin kundi pagtakpan ang maigting na tunggalian ng dalawang pangunahing imperyalistang bayang ito.

Ang papel ng mga atrasadong neokolonya tulad ng Pilipinas sa buong iskemang ito ay hindi nagbabago: bilang dagdag na palengke para sa mga produktong industriyal ng mga imperyalistang bayan, tagasuplay ng murang pagkain at hilaw na materyales para sa mga makapangyarihang bayang kapitalista, tagasuplay ng murang lakas paggawa sa mga dambuhalang korporasyon, at parausan ng mga imperyalistang bayan sa panahon ng istagnasyon at krisis. -AB

Taktikal na Opensiba sa Gitnang Luzon

Isang matagumpay na reyd na walang putok ang inilusad ng Bagong Hukbong Bayan-Bataan sa ditatsment ng pinagsanib na pwersa ng CAFGU at Special Forces ng Philippine Army (SF-PA) sa Imelda, Samal, Bataan noong

Marso 5. Nakasamsam ang mga Pulang mandirigma ng apat na M14, isang M16, tatlong Garand at isang karbin. Gayundin ang mga bala, granada, uniporme at dokumento ng kaaway. Ang operasyon ay tumagal lamang ng tatlong minuto.

Naging matagumpay ang operasyon kahit pa mataas ang pwesto ng detatsment (18 talampakan mula sa hi-way) dahil sa kumbinasyon ng tumpak na impormasyon, tulungan ng mga Pulang mandirigma at masa, lapat na plano ng operasyon at eksaktong disposisyon ng pwersa.

Kalahatian ng buwan ng Pebrero 1996 nang pag-ukulan ng pansin ng BHB ang nasabing ditatsment na nasa ilalim ng pamumuno ni Sgt. Nilo at Sgt. Munroy ng SF-PA. Napag-alaman ng BHB na mula sa dating higit isang platun ay pinapaliit ang bilang ng naka-deploy dito. Madalas na wala sa ditatsment ang CO dahil laging naghahanap ng inuman sa ibang lugar. Kadalasa'y sa gabi lamang lumalaki ang bilang ng kaaway - pitong CAFGU at dalawang upisyal ng Army. Sa araw, ang natitira lamang ay isang CAFGU at dalawang SF-PA na hindi rin laging nasa detatsment.

Tuloy-tuloy ang ginawang pagmamanman ng yunit ng BHB sa ditatsment hanggang sa mapagalamang nag-iisa na lamang ang CAFGU dito.

Unang umakyat ang advance team na may dalang itik at gin at nagpanggap na makikipag-inuman sa naiwanang CAFGU. Nang siya ay matutukan at mapadapa, maluwag nang nakapasok ang iba pang mga mandirigma. Mabilis nilang sinamsam ang mga baril at iba pang gamit-militar ng kaaway. Para hindi mahalata sa daan na may nagaganap na reyd ay nagkunwa pang gwardya ang isang mandirigma. Matapos ang tatlong minuto, umatras na ang yunit daia ang bihag na CAFGU na pinakawalan din.

Kulang dalawang oras pa pagkatapos ng reyd nang dumating ang saklolong pwersa ng kaaway. Walang humpay silang nagpaputok sa detatsment para palabasing may nangyaring putukan bago ito napasok ng BHB.

Samantala, tinambangan ng mga BHB-Nueva Ecija ang isang pangkat ng Philippine National Police sa Carranglan, Nueva Ecija noong Abril 29. Napatay sina Sr. InspectorAugusto Venturina at tatlo pang kagawad ng PNP, at nasamsam ang apat na ripleng armalayt at mga bala.

Si Venturina ay isa sa mga kumander ng PNP na nakaengkwentro ng isang iskwad ng BHB noong Marso 30 sa Palestina, San Jose kung saan nasawi ang pitong gerilya ng BHB. Sangkot din si Venturina sa mga kontra-mamamayan at iligal na aktibidad gaya ng pangingikil at pag-aalaga ng sindikato ng mga "jumper" (magnanakaw sa mga byahero at trak na bumibyahe sa Cagayan Valley Road).

Bilang decoy operation, pinarusahan ng mga Pulang gerilya si Pikle Peniajan, isang lokal na impormer. Si Peniajan ay isang dating kagawad ng CAFGU sa Minuli, Carranglan at may maraming utang ng dugo sa mamamayan. Kabilang dito ang pagmamanman at paghihimaton sa mga yunit ng BHB at organisasyong masa sa kaaway na nagresulta sa pagkasawi ng limang mandirigma sa tatlong insidente ng pagti-tip at pananambang noong 1989.

Matapos parusahan si Peniajan, dakong ika8:30 ng gabi, ang mga tauhan ng PNP ay pumasok sa bitag at matagumpay na naisagawa ng mga Pulang

mandirigma ang ambus.

Ang reyd at pagdisarma ng walang putok, at ang ambus sa mga elemento ng kaaway ay mga tipo ng taktikal na opensiba sa malaganap at masinsing pakikidigmang gerilya na inilulunsad ng BHB sa buong kapuluan. Sumasandig at nagtitiwala sa masa ang mga Pulang mandirigma kaya nagkakamit ng mga tagumpay sa mga operasyong militar. -***AB***

*(kinuha mula sa **Himagsik,** Hunyo 1996)*

Malawakang Demolisyon para sa APEC

Nagkakandarapa ang gubyernong Ramos sa paggigiba ng mga komunidad ng maralitang lunsod sa Metro Manila bilang bahagi ng kampanyang "pagpapaganda" nito para sa pulong ng Asia-Pacific Economic Conference. Ang malawakan at walang-humpay na demolisyon ay nakatutok sa kalahating milyong pamilya ng mga "iskwater" sa walong syudad at siyam na bayan ng MM.

May tinatayang 3 milyong iskwater o higit sangkatlo ng kabuuang populasyon ng Metro Manila. Umabot na sa 41,000 ang bilang ng mga pamiiya na pinalayas mula sa kanilang tahanan sa loob ng 12 buwan hanggang Agosto 1996. Libo-libo pang pamilya sa Makati, Muntinlupa, Pasay at ibang lugar sa MM ang nanganganib na mapatalsik sa kanilang mga tahanan.

Panay ang pagtanggi ng gubyernong Ramos na ang mga demolisyon ay may kaugnayan sa APEC, pero pinabubulaanan ito ng mga pangyayari. Malinaw na matindi ang presyur mula sa gubyerno, sa pamamamagitan ng APEC-National Organizing Committee, na "linisin" ang mga lansangang dadaanan ng mga delegado ng APEC.

Ayon sa pahayag ng League of Urban Poor for Action (LUPA), "Ang pulong ng APEC ay isinusumpa ng mga maralitang tagalunsod at ng buong sambayanan. Ang walanghiyang tangka ng gubyerno na pagtakpan ang makahayop na kahirapan ay nasa likod ng maluhong pagtataguyod sa mga dayuhang delegado, na tanging iang nilinis na Metro Manila lamang ang makikita."

Sentenaryo ng 1896, Ginunita

Ginunita ng sambayanang Pilipino ang ika-100 anibersaryo ng Rebolusyong 1896 noong Agosto 23 sa pamamagitan ng malawakang kilos-protesta laban sa antimamamayang mga patakaran ng papet rehimeng US-Ramos. Sa pangunguna ng mga pambansa demokratikong organisasyon, pumutok sa mga mayor na lunsod sa buong kapuluan ang sabayang mobilisasyon at *transport*

strikes bilang pagtutol sa Oil Deregulation Act, Mining Act, Labor-only Contracting, at iba pang maka-dayuhang patakaran ng gubyernong Ramos.

Ayon sa mga ulat, pinakatampok ang protesta sa Visayas, kung saan naparilisa ang transportasyon, nagsarado ang mga opisina at isinuspindi ang mga klase. May 30,000 katao ang lumahok sa kilosprotesta sa Bacolod. Samantala, sa Iloilo City, may 1,000 myembro ng BAYAN ang naglunsad ng protesta sa siyudad; may 800 naman ang lumahok sa mga rali sa Cebu City.

Sa lalawigan ng Pampanga, may higit 5,000 drayber ng jeep at tricycle na kabilang sa 35 pederasyon a~ lumahok sa strike at epektibong naparilisa ang San Fernando, Angeles, at iba't ibang bahagi ng probinsya. Maliban pa sa *transportation strike,* may 6,000 tao ang nag-martsa sa Angeles City, ang dating kinalalagyan ng mga baseng militar ng US.

Sa Kabikulan, 4,000 katao ang lumahok sa mga rali sa dalawang probinsya, isa sa Sorsogon na kinatampukan ng pahayag ni NDF political consultant Sotero Llamas, at ang isa sa lalawigan ng Albay. Halos tumigil ang kalakalan sa ilang bahagi ng Mindanao, partikular sa Iligan, Cagayan de Oro, Butuan, Surigao at Bukidnon.

Salungat ito sa pagdiriwang ng mga ahensya ng pamahalaan kung saan gumagastos ng libo-libo sa isang magarbong selebrasyon. Ang pagkakaisa ng masang magsasaka, manggagawa, peti-burges at iba pang aping sektor ng lipunang Pilipino ay malinaw na patunay ng galit ng taumbayan sa matinding krisis pangekonomya na ibayo pang pinalulubha ng programang Philippines 2000 ni Ramos.

Ang paghihikahos ng mamamayan bunga ng mga proimperyalistang patakaran ng reaksyunaryong gubyerno ang nagpapabulaan sa mga engrandeng pahayag ni Heneral Ramos na malaya na ang atng bayan sa dayuhang kontrol.

Pagtaas ng GNP, Pag-unlad ng Ekonomya?

Ipinagyayabang ng gubyernong Ramos ang di-umanong patunay na ang Pilipinas ay tumutungo na sa industriyalisasyon: ang pagtaas ng GNP (Gross National Product) nang 7% sa unang semestre ng taong ito. Ayon sa gubyerno, ang paglaking ito ay dulot ng patakaran sa paghihikayat ng dayuhang pamumuhunan at pagtutulak ng industriyalisasyong nakatuon sa eksport.

Ngunit makikita sa mas malalim na pagsusuri ng mga datos na ampao at buhaghag ang pagyayabang ng rehimeng US-Ramos.

Ayon sa NEDA mismo, ang pagtaas ng GNP ay dulot sa pangunahin ng *OCW remittances* na lumaki nang 75% sa ikalawang semestre, kaya't umabot ito sa unang semestre ng 1996 sa P19.7 bilyon. Hindi ito istableng mapagkukuhaan ng kita para sa ating ekonomya, kundi lalong pinatutunayan ang pagiging inutil ng gubyerno sa pagbibigay ng trabaho sa libo-libong Pilipino.

Ang paglaki ng industrya ay bumaba sa 5.88% sa semestreng ito mula sa 7.43% noong unang semestre ng 1995. Ang pagmimina at pagkwari ay nag-rehistro ng negatibong paglaki ng -1.59%.

Ang pagmamanupaktura ay lumiit din sa tantos na 5.57% kumpara sa 7.45%

paglaki noong unang bahagi ng 1995. Isang naging salik dito ay pagbagal ng paglaki ng sektor sa elektrisidad at gas (mula 11.82% sa 7.6%), dahil sa paghina ng konsumo sa industriya.

Tinitingnan ng pamahalaang Ramos na ang ikalawang semestreng paglaki ng agrikultura sa 6.6% ay malaking salik sa pagtulak ng paglaki ng ekonomya. Ngunit sa kalagayan na nagmula ito sa negatibong paglaki ng 0.69% noong huling taon, kadudaduda kung ito nga ba ay tumutukoy sa tunay na pag-unlad o pagbawi lamang.

Habang lumaki ang eksport nang ,23.5% sa unang hati ng taon, patuloy din ang paglaki ng depisit sa kalakalan (trade deficit). Umabot na ito sa 14.6% ng GNP sa taon na ito (o halos $6 bilyon), kumpara sa 9.2% noong 1995. Pinatitingkad nito ang paghina ng tinataguriang *"export winners"* ng gubyernong Ramos, tulad ng *electronics* at *garments.* Ayon mismo sa datos ng pamahalaan, ang kita sa *electronics & components* ay bumaba nang 15.3%, at sa garments ay bumaba ng 3.7%. Noong 1995, ang dalawang sektor na ito ay tumayo bilang mga pangunahing kita sa eksport. Inaamin na mismo ng reaksyunaryong gubyerno na mahihirapang abutin ang target sa mga sektor na ito para sa kasalukuyang taon.

Seguridad Sa Pagkain: Meron Ba?

Abot sa 75% ng mga batang wala pang 7 taong gulang ang dumaranas ng iba't ibang antas ng malnutrisyon – ito, sa isang bayang agrikultural na hitik din sa isda at iba pang lamang dagat.

Karamihan sa mga batang ito ay mula sa Timog Mindanao at Gitnang Luson – mga rehiyong pinagmumulan ng malaking bulto ng produktong pagkain ng bansa. Ang pinakamahihirap na Pilipino na siya ring pinakakapos sa pagkain, ay yaong tuwirang lumalahok sa produksyon ng pagkain – mga magsasaka, mangingisda, maggugubat at gumagampan ng mga serbisyong agrikultural.

Bakit puno ng kabalintunaan ang mga estadistika?

Buktot na Patakaran sa Pagkain

Tungkulin ng anumang pamahalaan na tiyaking lahat ng mamamayan ay may sapat at masustansyang pagkain para sa malusog at aktibong pam um uhay(f, *.nd security).* Para magampanan ang tungkuling ito, kailangang tiyakin din na 1) sapat ang suplay ng pagkain para sa pang-araw-araw na pangangailangan ng bawat mamamayan; 2) may kakayahan bumili (o di kaya'y magtanim) ng sapat na pagkain ang lahat ng mamamayan; at 3) istable ang suplay at presyo ng pagkain. Mahalagang konsepto sa pagkamit ng *food security* ang mismong kakayahan ng bansang magprodyus ng sarili nitong pagkain *(food self-reliance)* at protektahan ang sektor ng ekonomyang lumilikha ng pagkain. Ito ay isang batayang prinsipyong hindi dapat bitiwan ng anumang bansa.

Subalit taliwas dito ang nagaganap sa Pilipinas. Sa halip na patatagin ang *food self-reliance* ng bansa, sistematiko itong winawasak sa pamamagitan ng mga patakarang ipinatutupad ng reaksyunaryong gubyerno.

Matingkad na halimbawa ang lawak ng lupaing inilalaan sa produksyon ng palay at mais, ang dalawang pangunahing butil sa bansa, Sa nakaraang dalawang dekada, lumaki nang 2.73% taun-taon ang populasyon ng Pilipinas. Subalit sa halip na lumawak ang mga palayan at maisan upang makaagapay sa paglaki ng populasyon, lumiit pa ito. Nabawasan nang 1.48% ang dami ng ektaryang tinatamnan ng palay, at kumitid nang 3.8% naman ang erya ng mga maisan.

Walang balak ang gubyernong baguhin ang ganitong tunguhin. Bagkus, sa ilalim ng Medium Term Agricultural Development Plan ng rehimeng Ramos, ang mga palayan at maisan sa buong bansa, na kasalukuyang may lawak na 5 milyong ektarya, ay babawasan nang 62%. Kung dati'y may 2.5 milyong ektaryang palayan, magiging 1.2 milyong ektarya na lamang ito. Samantala, 700,000 ektarya lamang ang matitirang maisan sa buong bansa, mula sa dating

sa kabila ng pagdaragdag ng abono. Naging mapanganib din sa kalusugan ng mamamayan ang sobrang paggamit ng mga kemikal sa pagtatanim.

Ayon sa pagsusuri ng Food and Agricultural Organization, isahg ahensya ng United Nations, napinsala na ang 45% ng lupang agrikultural sa Pilipinas. Isang mayor na dahilan ng pinsala ay ang labis na aplikasyon ng mga kemikal na pataba.

Sa kabila nito, muling binubuhay ang "green revolution" sa pamamagitan ng programang "Gintong Ani" ng gubyerno. Nialiban sa pangalan, walang pagkakaiba ang "Gintong Ani" ng rehimeng Ramos sa "green revolution" ng diktadurang Marcos.

Samantala, ayon sa Kilusang Magbubukid ng Pilipinas (KMP), napipinto ang dislokasyon ng aabot sa 562,000 magsasaka (500,000 sa palay at 62,000 sa mais) kapag lubos nang naisakatuparan ang mga balaking ito. Bukod sa dislokasyong idudulot ng pagkitid ng mga palayan at maisan, daan-daang libong magsasakang umaasa lamang sa atrasadong pamamaraan ng agrikultura at hirap nang umagapay sa taas ng gastusin sa produksyon ang matatalo sa kumpitensyang magmumula sa mga murang inangkat na butil.

Pagsikil sa Magsasaka

Ngayon pa lamang ay nararamdaman na ng mga magsasaka ang mga pahirap na dulot ng mga patakarang nabanggit. Nitong Setyembre, mula sa dating presyong P7.00-P10.00/kilo, bumagsak sa P4.00 ang presyo ng bawat kilo ng palay. Ito'y dahil bukod sa relatibong malaking produksyon ng palay ngayong taon ay nag-angkat pa ng 1.2 milyong toneladang bigas ang National Food Authority (NFA) mula Mayo hanggang Setyembre. Katumbas na ito ng 10% ng konsumo ng Pilipinas sa Isang taon.

Batay sa *charterng* NFA, tungkulin nitong bilhin mula sa mga magsasaka ang hindi bababa sa 10% ng kabuuang produksyon ng palay sa bansa, sa halagang mas mataas kaysa sa presyong umiiral sa pamilihan. Sa esensya, "kinukumpitensya" dapat ng NFA ang mga pribadong mangangalakal sa pagbibili

ng palay (upang masuportahan ang presyo ng palay) at pagbebenta ng bigas (para mapababa naman ang presyo ng bigas). Tinitiyak din dapat ng NFA na may pang-90 araw na *buffer* stock ito upang palagiang may suplay ng bigas na mabibili ang mamamayan sa istable at murang halaga.

Ngunit hindi mapangalagaan ng NFA ang kapakanan ng mga magsasaka at mga mamimili. Sadyang napakaliit na porsyento (.015% sa unang hati ng 1996) lamang ng palay ang binili nito mula sa mga lokal na prodyuser dahil punung-puno ang mga bodega nito ng inangkat na butil. Bunga nito, napilitang ibenta ng mga magsasaka ang kanilang palay sa mga pribadong komersyante sa napakababang halaga.

Subalit sa kabila ng bagsak na halaga ng palay at ng ipinangangalandakang malaking suplay ng inangkat na bigas, nananatiling mataas ang presyo ng bigas pagdating sa mga konsumidor. Sadyang walang silbi ang NFA pagdating sa pag-iistabilisa sa presyo ng bigas. Mula 1992, 128% na ang itinaas ng presyo ng regular na bigas, at 135 % naman ang itinaas ng halaga ng *well-milled varieties.*

Sabwatan

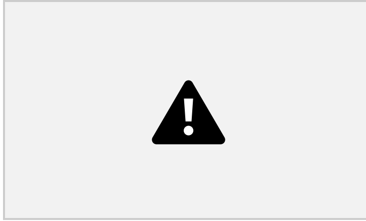
Kung sistematikong sinisikil ng pamahalaan ang uring magsasaka, may malinaw namang sabwatan ang NFA at ang pinakamalalaking komersyante sa bigas. Ang ilan sa mga ito ay sina Joaquin Go Soliman, Santos See, Gil Go, Ramon Ang Sayson, Leon Co Tan at Teofredo Co, pawang mga mayayamang negosyanteng Pilipino-Tsino na bumubuo sa Philippine Confederation of Grain Traders and Millers (Philcongrains).

Kabilang din sa Philcongrains ang iba pang mga personaheng may kaugnayan (mga kamag-anak at/ o kasosyo) sa mga nabanggit. Ang mga bumubuo sa Philcongrains ang siyang binansagang "rice cartel" na kumokontrol ng abot sa 39% ng suplay ng bigas sa buong Luson, at 45% ng suplay ng butil sa Kamaynilaan. Nitong ikatlong kuarto ng 1996, iniulat din ng KMP na tinatayang napasakamay ng kartel ang 90% ng inaning palay sa buong bansa, partikular sa mga lalawigan ng Isabela, Pampanga, Laguna, Batangas, Iloilo, Cebu, Negros, Davao at South Cotabato.

Ayon din sa KMP, kayang manipulahin ng kartel ang suplay at presyo ng bigas sa pamamagitan ng 50 malalaking opereytor, 276 na mamamakyaw *(wholesaler)* at 831 na mamamakyaw-magtitingi *(wholesalers-retailers)* ng bigas na kaanib ng Philcongrains. Ganito ang naganap noong kalagitnaan ng 1995, nang lumikha ng artipisyal na *rice shortage* ang kartel na nakapagpataas sa presyo ng bigas mula P10.50 hanggang P22.00 bawat kilo. Kalaunan, unti-unting inilabas ng kartel ang itinago nitong bigas at "na-istabilisa" ang presyo ng regular na bigas sa P17 bawat kilo.

Isa nang uri ng pakikipagkutsaba ng NFA sa kartel ang hindi nito pagbili ng sapat na dami ng palay mula sa mga magsasaka dahil ipinauubaya na ng NFA sa ganid-sa-tubong Philcongrains ang bulto ng palay.

May sabwatan din ang NFA at kartel sa pagpapanatili ng mataas na presyo ng bigas (at ng mataas na tantos ng ganansya ng mga negosyante). Pana-panahong itinatago nang matagal ng NFA sa

1990 1991 1992 1993 1994

mga bodega nito ang imported na bigas upang huwag magkaroon ng *oversupply* na tutungo sa pagbagsak ng presyo ng butil. Nitong Setyembre, ibinunyag ng KMP **na** may 5 milyong kilong bigas mula sa Australya na may halagang P40 milyon ang nabubulok na sa bodega ng NFA sa Malanday, Valenzuela.

Isa pa, kahit nabibili ng NFA nang mura ang inangkat nitong bigas, ibinebenta pa rin ito sa publiko sa presyong umiiral sa pamilihan. Halimbawa, noong 1993, nag-import ang NFA ng 220,000 metriko tonelada ng bigas mula sa Thailand sa halagang P5 bawat kilo. Nang ibenta na ito, kumita ang NFA ng P600 milyon! Nito namang 1995, muling umangkat ang NFA ng 204 metriko toneladang bigas mula sa Thailand, Vietnam at Tsina. Pinagkakitaan din ito ng P84 milyon. LUmalabas na tubo ang pangunahing layunin ng pag-aangkat ng bigas, at hindi *food security.*

Maging ang ayudang bigas na ibinibigay nang libre ng ibang bansa para sa mga biktima ng kilamidad sa Pilipinas ay hindi ipinamamamahagi sa mga benepisyaryo. Bagkus, nagpapamudmod na lamang ang NFA ng katumbas na bolyum ng bigas na mas mababa ang kalidad, at ang ayudang bigas na mataas ang uri ay ipinagbibili sa halagang P30.00 hanggang P35.00 bawat kilo sa publiko.

Subalit ang pinakatuwirang katibayan ng sabwatan ay ang *memorandum of agreernent* sa pagitan ng NFA at Philcongrains na pinirmahan noong Enero 9, 1993. Batay dito, ang sinumang may-ari ng gilingan ng palay o mais, mamamakyaw, komersyante o *hauler* ng bigas na nais makipag-ugnayan sa NFA ay kailangan munang kumuha ng *clearance* mula sa Philcongrains. Sa esensya, binigyan ng eksklusibong karapatan ang Philcongrains at mga galamay nito sa pag-upa ng mga bodega ng NFA at iba pang pasilidad nito.

Kulang na lang sabihing bahagi na rin ng kartel ng Philcongrains ang NFA.

Deregulasyon, Liberalisasyon

Hindi aksidente ang pagiging inutil ng NFA sa pagprotekta sa interes ng mga magsasaka'at mamimili, at hindi rin aksidente ang pagkiling nito sa interes ng makapangyarihang *rice cartel.*

Malaon nang patakaran ng gubyerno ang deregulasyon ng pamimili at pagbebenta ng palay at mais, kaya't matagal na ring umaatras ang NFA mula sa anumang aktibong interbensyon sa pamilihan.

Ang deregulasyon ng sektor na ito ay kabahagi rin ng pangkalahatang tunguhin ng gubyerno na iliberalisa ang pag-angkat ng bigas, mais at iba pang produktong pagkain. Batay sa komitment ng rehimeng Ramos sa Asia-Pacific

Economic Cooperation (APF_C), unti-unting babawasan ang mga taripang ipinapataw sa inaangkat na bigas hanggang sa tuluyang mapawi ito pagsapit ng Enero 1, 2010.

Para suhayan ang patakaran ng gubyerno na iliberalisa ang mga agrikultural na import, nagpautang noong 1993 ang Asian Development Bank (isang higanteng bangkong kontrolado ng imperyalistang Hapon) ng halagang $125 milyon (Food Crop Sector Program Loan) para pondohan ang pag-angkat ng mga abono at pestisidyong kinakailangan daw para mapataas muli ang produksyon ng bigas at mais, na humina sanhi ng tagtuyot at mga kalamidad.

Bukod sa malinaw na pagkatig ng ADB sa interes ng mga dayuhang nagmamanupaktura ng abono at pestisidyo, kapuna-puna rin ang mga kondisyon na kakabit ng pautang: kailangang bawasan ang pondong pans, ibsidyo ng NFA mula sa P3.6 bilyon noong 1994 sa P2 bilyon na lamang pagsapit ng Enero 1998; dapat ding bawasan ng NFA ang bolyum ng palay na biiiibili nito mula sa mga magsasaka pagsapit ng Disyembre 1998 (binawasan na ang binibiling lokal na mais noon pang katapusan ng 1993 bilang kundisyon din ng pautang na ito); kailangang ipako ang suportang presyo ng palay sa P6.00 lamang bawat kilo; obligadong ibukas ang importasyon ng bigas sa pribadong sektor (ibig sabihi'y sa kartel) pagsapit ng 1998; dapat nang itigil ang pagpapautang ng Land Bank of the Philippines sa mga kooperatiba; at kailangang tanggalin ang mga kotang nakapataw sa iba't ibang produktong agrikultural (alinsunod sa kundisyong ito, ipinasa ng gubyernong Ramos ang RA 8178 o Agricultural Tarrification Act na pumapawi sa mga kantitatibong restriksyon sa pag-aangkat ng mga produktong agrikultura tulad ng mais, bawang, repolyo, sibuyas at patatas at nagpapawalambisa sa mga probisyon ng ibang batas na pumoprotekta sa interes ng maliliit na magsasaka). Sa ganitong iskema, doble ang kita ng imperyalismong Hapon. Kumikita na sila sa interes sa pautang, kumikita pa rin sila sa labis na produktong agrikultural na maitatambak sa atin.

Gayundin ang pakay ng Agribusiness System Assistance Program (ASAP), ayudang nagkakahalagang $80 milyon na ipinagkaloob sa gubyerno ng United States Agency for International Development (USAID) noong Setyembre 1991. Layunin diumano ng ASAP na magkaloob ng suportang teknikal, pinansyal at pampamilihan sa mga nais magnegosyo sa paghahayupan at sa pagtatanim ng mga "high value crops". Kapalit nito, dapat bawasan din ng NFA ang pinamimili nito ng lokal na palay at mais, at *tuluyan nang ititigil ito pagsapit ng* 1998.

Hindi pa man sumasapit ang mga itinakdang dedlayn ng ADB at USAID, nagkakandarapa na ang rehimeng Ramos na ipatupad (at higitan pa) ang mga target ng deregulasyon at liberalisasyon sa agrikultura.

Ayon sa KMP, bunga ng walang habas na pagpasok ng imported na asukal at gulay, napipinto rin ang dislokasyon ng 450,000 manggagawa sa asukal at 40,000 magtatanim ng gulay.

Sa kabila naman ng pag-aangkat ng malaking bolyum ng mais mula noong 1994, nananatiling mataas ang presyo ng butil na ito, na siyang pangunahing sangkap sa paggawa ng *animal* at *poultry feeds.* Bunga nito, pataas na nang pataas ang halaga ng *feeds,* bagay na ikinalulugi ng mga lokal na magbababoy at magmamanok. Samantala, may komitment ang gubyernong Ramos sa ilalim

ng General Agreement on Tariffs and Trades (GATT), na mag-angkat noong 1995 ng hindi bababa sa 2,359 ulo ng buhay na baboy. Lalaki pa ang bilang na ito sa mga darating na taon. Bukod pa rin ito sa komitment na mag-angkat ng mga *processed meat products* mula sa ibang bansa.

Ang naturang mga patakaran ng rehimeng Ramos para sumunod sa dikta ng mga imperyalista ay walang ibang ibinubunga kundi ang pagkawasak ng lokal na agrikultura at pagkasira ng kabuhayan ng mga lokal na prodyuser ng palay, mais at iba pang produktong pagkain. Hindi na dapat ipagtaka kung bakit naghihikahos ang uring magsasaka, at kung bakit silang mismong mga direktang prodyuser ng pagkain ay kapos sa pagkain.

Lubhang Mapanganib

Lubhang mapanganib ang deregulasyon ng agrikultura, ang pagdiin sa pagtatanim ng mga "highvalue crops" at ang liberalisasyon ng pag-aangkat ng pagkain at iba pang mga produktong agrikultural.

Mapait ang kinahinatnan ng ibang mga bansa sa Ikatlong Daigdig na umabandona sa *food selfreliance* at umasa sa pag-aangkat ng pagkain. Ang Nigeria, halimbawa, na dating may sapat na suplay ng pagkain, ay naging palaasa sa pag-import ng pagkain bunga ng pagsunod nito sa mga kundisyon ng mga imperyalistang ahensya at bansang pinagkakautangan nito.

Nagsimula ang proseso noong dekada'70, nang nauso ang maluwag na pagpapautang ng mga *petrodollars* sa mga bansa sa Ikatlong Daigdig tulad ng Nigeria. Nagdulot ito ng malaking krisis nang hindi na makabayad ng utang ang mga bansang ito. Tulad ng iba, napilitang pumailalim sa isang *structural adjustment program* ang Nigeria pagsapit ng dekada '80. Batay dito, inobliga ang Nigeria na buksan ang pamilihan nito sa mga murang inangkat na butil. Kinailangan din dumaan sa serye ng mga debalwasyon ang pera ng Nigeria, bagay na nagpataas sa gastusin sa produksyong agrikultural, nagbawas sa suportang imprastruktura para sa agrikultura at nagdulot ng matinding kahirapan sa mga magsasakang Nigerian.

Nang magkaroon ng krisis sa pagkain, ang tulong na dumating mula sa ibang bansa ay hindi kapital at makinaryang magagainit sana sa pagpapaunlad sa produksyon, kundi pagkain. Ang pagdagsa ng murang butil at karne mula sa labas ay nagbunga ng matinding dislokasyon sa hanay ng mga lokal na magsasaka.

Ngayon, ang Nigeria na ang pinakamalaking tagapag-angkat ng pagkain sa buong rehiyon ng subSahara sa Aprika, at ang pinaka-mayor na tagasuplay ng pagkaing inaangkat i lito ay Cargill, Inc., isang higanteng korporasyong Amerikano. Nang tangkain ng gubyerno ng Nigeria noong huling bahagi ng dekada '80 na baguhin ang tunguhing ito, nagbanta ang Estados Unidos na papatawan nito ng mas matataas na taripa ang mga produktong eksport ng Nigeria sa US. Walang kasong madiskaril ang ekonomya ng Aprikanong bansa basta't mapangalagaa i lamang ang tubong kinakamal ng Cargill.

Sa karatig-bansang Somalia, isa pang resulta ay ang pagbabago sa padron ng pagkain ng mga mamamayan. Kung dati'y mais at sorghum ang

pangaraw-araw nilang kinakain, ito'y naging trigo at bigas, na parehong inaangkat mula sa US. Nawasak din ang kabuhayan ng mga nagpapastol na komunidad sa buong sub-Sahara dahil sa pagdagsa ng karneng baka mula sa Europa. Hindi na kalabisang sabihin na ang tunay na layunin ng mga *structural adjustment programs* at ng pagdagsa ng ayudang pagkain ay ang pagwasak sa lokal na pagsasaka at paghahayupan upang magkaroon ng dagdag na pamilihan para sa butil mula sa US at karneng baka mula sa Europa.

Hindi maaaring magtamasa ng tunay na seguridad sa pagkain ang isang mahirap na bansang umaasa lamang sa pag-aangkat ng pagkain mula sa mga dayuhang kapitalistang korporasyon. Hindi tiyak na masusustini ang suplay ng pagkain sa pamamagitan ng importasyon, lalo na ng isang bansang laging salat sa *foreign exchange,* at lalo na kung ang pangunahing inaasahang mapagkukunan ng *foreign exchange* ay ang pag-eeksport ng "high value crops" at mga hilaw na sangkap na may pabagu-bagong presyo sa internasyunal na pamilihan.

Sa katunayan, hindi rin maaaring umiral ang seguridad sa pagkain kung ang lokal na produksyon at distribusyon ng pagkain ay nasa kamay ng mga pribadong negosyante. Iisa lamang ang interes nila - ang magkamal ng pinakamalaking tubo sa lalong madaling panahon. Dahil sa hindi mababaling batas na ito, malaking kabalintunaan ang ipagkatiwala sa mga pribadong mangangalakal, dayuhan man o lokal, ang pag-aareglo ng pamimili at distribusyon ng pagkain sa paraang maiiwasan ang mga biglaang pagbabago ng presyo at makapagmamantini ng istableng suplay ng pagkain kahit sa panahon ng kasalatan. Tiyak, walang pakundangang mamanipulahin ng mga negosyante ang suplay at presyo ng pagkain batay sa lohika ng tubo.

Makakatamasa lamang ang bansa ng seguridad sa pagkain sa ilalim ng isang lipunang malaya sa dikta ng mga dayuhan, may ekonomyang kayang tumindig sa sarili at tumutugon sa mga pangunahing

Hilagang Korea!

Isang maningning na tala para sa mamamayan ng Ikatlong Daigdig na patuloy na pinagsasamantalahan at inaapi ng pandaigdigang sistema ng kapitalismo ang Demokratikong Republikang Bayan ng Korea (DRBK). Matikas na tumitindig ang bansang ito laban sa agresyon ng imperyalismo bagamat ito ay may populasyon ng 22 milyon lamang.

Bunga ng puspusang pakikibaka ng mamamayan ng Hihgang Korea, natransporma ang kanilang bayan mula sa isang atrasadong malapyudal na kolonya ng imperyalismong Hapones tungo sa isang modernong sosyalistang lipunan.

Patuloy na nagkakamit ang mamamayan ng hilagang Korea ng mga

tagumpay sa pagtahak nila sa landas ng sosyalismo tungo sa komunismo. Nananatiling matatag ang kanilang paninindigan sa sosyalistang rebolusyon sa kabila ng panunumbalik ng kapitalismo sa Tsina, Silangang Europa at dating Unyong Sobyet.

Gagap nila ang susing kahalagahan ng wastong rebolusyonaryong teorya na gumagabay sa rebolusyonaryong praktika. Ang kaisipang *Juche (o* "pag-asa sa sarili") na siyang teoryang patnubay mula pa noong digma ng pagpapalaya laban sa Hapon hanggang sa kasalukuyang sosyalistang rebolusyon ang produkto ng rebolusyunaryong pagsisikap ng Partido ng mga Manggagawang Koreano sa pamumuno ng pangulong tagapagtatag ng Partido na si Kim II Sung na bigyan ng pambansang hugis ang Marxismo-Leninismo.

Tatlong batayang prinsipyo ang nilalaman ng teoryang *Juche:* ang pag-asa sa sarili, ang paggamit ng paraang mapanlikha, at ang pagsandig sa kamulatan ng masa sa pagsusulong ng rebolusyon.

Ang pag-asa sa sarili ay nangangahulugan ng pagsasarili ng mamamayang Koreano sa larangan ng ideolohiya at pulitika, at pag-asa sa sarili sa larangan ng ekonomya at pambansang pagtatanggol. Ang pagkamit o pagpapanatili nito ay nakabatay sa paglahok ng masa sa lahat ng usapin ng lipunan. Ang paggamit ng paraang mapanlikha sa pagsusulong ng rebolusyon ay ang pagsandig sa mapanlikhang kakayahan ng masa na tumuklas ng mga pamamaraan na akma sa kongkretong kalagayan. Nangangahulugan din ito ng paglapat ng Marxismo-Leninismo sa kongkretong kalagayan ng Korea at pag-iwas sa dogmatikong panggagaya ng iba't ibang modelo sa pagrerebolusyon.

Nakasalalay sa kamulatan ng masa ang tagumpay o kabiguan ng anumang rebolusyunaryong pakikibaka. Mahigpit ang pangangailangan na hubugin ang kaisipan ng masa at punuin ito ng rebolusyunaryong diwa upang puspusan nilang magampanan ang kanilang papel bilang motibong pwersa ng rebolusyon. Ang kasaysayan ng Hilagang Korea ay saksi sa katotohanan na ang masa ay isang di-magagaping pwersa kapag sila ay namumulat sa rebolusyunaryong adhikain.

Ang Yugtong Anti-imperyalista at Anti-pyudal

Sa ilalim ng paghahari ng imperyalismong Hapones, ang Korea ay naging klasikong halimbawa ng mala-pyudalismo. 90% ng industriya nito ay kontrolado ng mga Hapon at ng kar,i,ang mga lokal na kasabwat, ang burgesyang komprador. Ang mga industryang pinalago ng mga imperyalistang Hapon ay pawang mga empresang sumisipsip at nagluluwas ng mga Ifkas na yaman ng bansa (tulad ng uling, *anthracite,* at bakal) o kaya'y mga talyer para sa pangangailangang pandigma ng Hapon. Halos walang industriyang lumilikha ng makina noong panahong ito, at ang lakas-paggawa ng bansa ay pangunahing natuon sa mga aktibidad na pang-eksport.

Ang kanayunan ng Korea ay bihag ng pyudalismo. 60% ng lupain ay pag-aari ng iilang panginoong-maylupa (4% ng kabuuang populasyon sa kanayunan), habang ang mga maralitang magsasaka, na bumubuo sa 57% ng kabuuang populasyon sa kanayunan, ay nagmamay-ari ng 5.6% lamang ng kabuuang

lupang sakahan. Ang upa sa lupa ay karaniwang lumalampas sa 60% ng ani, at ito, kabilang ang iba pang mabibigat na pasanin ang naglagay sa mga magsasaka sa abang katayuan.

Naging malinaw sa mga rebolusyonaryong Koreano ang katangian ng rebolusyon nila sa yugtong ito. Ayon kay Kasamang Kim II Sung:

"Ang pangunahing tungkulin ng rebolusyong Koreano.... ay ibagsak at, kasabay nito, pawiin ang mga relasyong pyudal at ilatag ang demokrasya .... Batay sa pangunahing tungkulin ng rebolusyong Koreano, ang katangian nito sa kasaJukuyang yugto ay demokratikong anti-imperyalista at anti-pyudal. "

Ang pagpapaunlad ng mga mabigat na industriya ay binigyan-diin upang magsilbing pundasyon nito. Ang agrikultura at magaang industriya (pagyayaringkamay at pagmamanupaktura) ay pinagmulan ng rekurso at kapital upang tustusan ang industriyalisasyon. Ang mabigat na industriya naman ay ibayong nagpaunlad at nagmekanisa ng agrikultura at magaang industriya (ang produksyon ng palay, mais at trigo noong 1948 ay 600,000 tonelada ang inilaki sa sinundang taon; samantalang ang mekanisasyon ng industriyang yaring-kamay at manupaktura ay bunga ng pagkakabuo ng mga kooperatiba noong 1947).

Ang mga kalakal na pang-eksport na dating hinihigop ng Hapon sa mapagsamantalang paraan ay ipinagpalit ng mga makina, materyales, at iba pang kasangkapan sa mga sosyalistang bayan.

Malaki ang naging papel ng kasigasigan ng bagong layang mamamayan sa pagbubuo ng pambansang ekonomyang umaasa sa sarili. Libulibong manggagawa, magsasaka, estudyante, at iba pang makabayang pwersa ang nag-ambag ng libreng boluntaryang lakas-paggawa para sa konstruksyon ng irigasyon, kanal, dike, at ilang establisimyentong pang-industriya at pangkultura. Ang mga rekursong natipid dahil sa mga naturang boluntaryong paggawa ay nagamit ng estado upang tustusan ang iba pang mga proyekto.

Sa pagsapit ng taong 1950, ang produksyon ng makina ay tumaas nang 146.9% kumpara sa taong 1944 at ang produksyon ng magaang industriya ay 52.7%. Maraming produktong industriya) (tulad ng mga *"machine taols")* na hindi kayang gawin noong panahon ng kolonyalismong Hapon ang nalikha. Kinaya na ring lumikha ng mga barkong may 500 tonelada ang timbang. Ang produksyon ng industriya ng unang bahagi ng 1950 ay 26.3% ang inilaki sa produksyon ng buong 1944.

Pansamantalang naudlot ang pangekonomyang pag-unlad nang sumiklab ang Digmaang Koreano noong Hunyo 1950. Dahil sa makatarungang pagsisikap ng mamamayan ng Hilagang Korea na palayain ang Timog Korea mula sa kontrol ng imperyalismong US at muling pagkaisahin ang kanilang bansa, tinawid ng kanilang hukbong bayan ang hangganan ng Hilaga at Timog Korea upang ibagsak ang rehimeng US-Syngman Rhee. Napalaya ang mayorya ng tmog, ngunit sumalakay ang US kasama ang pinagsamang pwersa ng United Nations at papet na Republika ng Korea. Sinakop ng pwersang ito ang 90% ng hilaga hanggang tinulungan ng Republikang Bayan ng Tsina, sa pamumuno ni kasamang Mao Zedong, ang mamamayang Koreano na paatrasin ito pabalik sa tmog noong maggang bahagi ng 1951. Nagistabilisa ang digmaan sa may

hangganan ng hilaga at tmog at pinirmahan ng Hilagang Korea, Tsina, at US ang isang kasunduang pumigil sa digmaan noong Hulyo 1953.

Malaki ang pinsalang idinulot ng 3-taong digmaan. Ang mga lunsod, bayan, at kanayunan ng Hilagang Korea ay nadurog at ang ekonomya nito
w nn%eincnb Ar - I IC AL,
C + ~-- -- ' *n*

Upang tupdin ang rnga tungkulin ng yugtong ito ng rebolusyon, sinimulan nila ang armadong pakikibaka laban sa imperyalismong Hapon noong 1930 at hakbang-hakbang silang nagbuo ng nagkakaisang prente ng lahat ng pwersang antiHapon. Sa ˉproseso ng pakikibakang anti-Hapon, ipinatupad nila nang hakbang-hakbang ang reporma sa lupa at itinayo ang mga organo ng kapangyarihang pampulitika sa mga baseng pook na nakapaligid sa Ilog Tumen sa Hilagang Korea.

Nang matapos ang Ikalawang Digmaang Pandaigdig, at napalaya ang Korea sa kamay ng mga Hapon noong Agosto 15, 1945, ang Pambansa Demokratikong Nagkakaisang Prente ng Hilagang Korea, sa pamumuno ng uring manggagawa, ay nagtayo ng isang demokratikong diktadurang bayan. Agad itong gumawa ng mga hakbangin upang baguhin ang malapyudal at kolonyal na kaayusan.

Kinumpleto ang pagpapatupad ng programa sa reporma sa lupa sa pamamagitan ng pagkumpiska sa mga lupain ng mga imperyalistang Hapon, ng mga lokal nilang alipures sa kolonyal na estado, at ng malalaking panginoong-maylupa. Ipinagbawal ang lahat ng porma ng pakikisama at ipinamahagi ang lupa nang libre sa mga maralitang magsasaka.

Upang epektibong mailunsad ang repormang agraryo, 11,500 komiteng nayon (na binubuo ng mga maralitang magsasaka at manggagawang bukid) ang itinayo sa buong bansa upang direktang mangasiwa s-i pagkumpiska at pamamahagi ng lupa. Inenggan; o ang mga magsasaka na magbuo ng mga kooperatiba sa palitan sa paggawa at magpalitan ng mga hayop at kasangkapang pansaka. Itinaas ng estado ang presyo ng mga produktonrr agrikultural upang paunlarin ang kakayahan ng mga magsasaka na bumili ng mga produkto ng industriya. Nagtayo rin ang estado ng mga palahian ng hayop.

Ang lahat ng mga empresa at industriya na dating pag-aari ng estadong Hapones at ng mga traydor na Koreano ay kinumpiska at inilipat sa kamay ng rebolusyunaryong gubyerno. Sumaklaw ito ng mga. mina, istasyon ng kuryente, empresa sa transportasyon at komunikasyon, bangko at iba pa. Binuo ang mga komite ng manggagawa sa mga isinabansang empresa.

Ang mga pag-aari ng pambansang burgesya ay hindi ginalaw upang engganyuhin silang umambag sa pagbabangon at pagpapaunlad ng pambansang ekonomya. Ngunit, ang ispekulasyon at pagkamal ng labis na tubo ay Ipinagbawal at ang kanilang pagsasamantala sa mga manggagawa ay nilimitahan.

Ang tagumpay ng rebolusyong anti-imperyalista at anti-pyudal ang siyang naglatag ng pundasyon upang masimulan ang sosyalistang rebolusyon noong 1947.

Rebolusyong Sosyalista

Ang bagong tatag na estado ng Hilagang Korea ay agad na nagsikap na magbuo ng isang sosyalistang ekonomyang balansyado at umaasa-sa-sarili alinsunod sa kaisipang *Juche*.

bomba kada kilometro kwadrado, na gumiba sa mga pabrika, paaralan, bahay at iba pa. Maraming masaker ang naganap sa madugong pagsalakay ng tropang Amerikano.

Halos nabura ang sektor ng industriya. 8,700 pabrika at empresa ang nawasak. Sangkapat ng lupaing agrikultural ang napinsala. Dahil dito'y bumaba nang 24% ang produksyong agrikultural.

Tangan ang mataas na kamulatan na dulot ng kampanyang edukasyon na inilunsad ng Partido at ng mga organisasyong masa, ang mamamayan ay nagkaisa upang ibangon ang kanilang ekonomya batay sa 3-tuong plano na inilatag ng gubyerno ng DRBK. Itinakda ng plano ang pagpapatuloy ng balansyadong pagpapaunlad ng mabigat na industriya, magaang industriya, at agrikultura upang ibanrion ang ekonomya at, higit pa rito, iangat ang bumabang istandard sa kabuhayan ng mamamayan.

Malaki rin ang naging tulong ng mga mapagkapatid na sosyalistang bayan sa panahong ito sa pagpapadala ng mga rekursong materyal. Tumulong ang Tsina sa pagkukumpuni ng mga riles ng tren at pagtatayo ng mga gusali. Ngunit, simula 1960, ang tulong mula sa labas ay hindi na gumampan ng malaking papel sa pag-unlad ng bansa. Sa katunayan, mula pa noong 1956, ang Unyong Sobye (na pinagharian na ng mga rebisyunistang sosyal imperyalista) ay pumuna sa mga independyenteng patakarang pang-ekonomya ng Hilagang Korea. Tuluyan nitong pinutol ang pang-ekonomya at teknikal na pakikipagtulungan noong 1962.

Kasabay ng pagsisikap na paunlarin ang isang pambansang ekonomyang umaasa sa sarili, puspusang inilunsad ang sosyalistang pagbabago ng mga relasyon sa produksyon. Hakbang-hakbang na binago ang indibidwal na ekonomyang pesante tungo sa pagiging kooperatibang sosyalista. Ginawa ito sa pamamagitan ng paghikayat sa mga magsasaka na bumuo ng mga mala-sosyalistang kooperatiba (kung saan ang lupa ay pinagsama at ang kita ay ipinamamamahagi batay sa laki ng lupa at paggawang iniambag) at ganap na sosyalistang kooperatiba (kung saan ang lupa ay pinagsama at ang kita ay ipinamamamahagi batay sa paggawang iniambag). Ang kilusang kooperatiba sa agrikultura ay mabilis na umunlad. Sa pagtatapos ng 1956, 80.9% ng mga magsasaka ang sumali sa mga kooperatiba na 97.5% ang may anyong ganap na sosyalista. Ang mga kooperatiba ay tinulungan ng estado sa pamamagitan ng pagpapautang ng pangkonsumo, pera, at binhi. Tumanggap din ang mga ito ng dagdag na lakas-paggawa sa anyo ng boluntaryong paggawa ng mga manggagawa at estudyante. Ang kooperasyon sa agrikultura ay nakumpleto noong Agosto 1958. Limang taon lamang ang ginugol upang mabago ang

panlipunang relasyon sa produksyon sa kanayunan tungo sa isang kooperatibang ekonomyang sosyalista.

Ang pribadong pangangalakal at industriya naman ay binago tungo sa anyong sosyalista sa pamamagitan ng pagpapalawak ng mga kooperatibang pamprodyuser. Sa kalaunan, ang mga pambansang kapitalista ay nawalan na ng papel sa ekonomya sa pagsulong ng kilusang kooperatiba. Ang sosyalistang pagbabago ng pribadong pangangalakal at industriya ay sumulong nang 33.7% noong 1953 at 77.2% noong 1957. Nakumpleto ito noong Agosto 1958.

Nang matapos ang 3-tuong plano noong huling bahagi ng 1956 (kung saan nalampasan ang target sa produksyong pang-industriya nang 22%), tumungo naman ang mamamayang Koreano sa pagsasakatuparan ng 5-taong plano. Naglayon ang planong ito na ibayong palakasin ang materyal na batayan ng ekonomya at ilatag ang pundasyon ng sosyalistang industriyalisasyon matapos ng pagbabago ng panlipunang relasyon sa produksyon tungo sa sosyalistang anyo.

Binigyan-diin ang rebolusyong teknikal (paglilinang ng kalikasan), kaakibat ng rE bolusyong pangkultura at pang-ideolohiya (paghuhubog ng tao). Ang mga industriyang lurniiikha ng makina ay binigyan ng prayoridad. Sa agrikultura, tinukoy ni kasamang Kim II Sung ang irigasyon, mekanisasyon, elektripikasyon at kemikalisasyon (produksyon ng pataba) bilang mga batayang nilalaman ng rebolusyong teknikal sa kanayunan.

Sa panahon ng 5-taong plano, inilunsad ang Kilusang *Chollima* (na tumutukoy sa isang napakabilis na kabayo mula sa mga alamat ng kasaysayan ng Korea) sa pagtuklas ng mga mapanlikhang teknika sa produksyon. Napabilis ng kilusang ito ang pagkamit ng nagsasariling pambansang ekonomya. Nagdiin ito sa kolektibismo upang paunlarin ang produksyon. Bunga nito, 13,000 *rnachine tools* ang nalikha na labas sa plano noong 1959 lamang. Kasabay ng konsolidasyon ng mga industriyang lumilikha ng mga makina, sumulong din ang iba pang sektor ng mabigat na industriya tulad ng mga industriya sa elektrisidad, bakal, at kemikal.

Ang pagpapaunlad ng mga lokal na industriyang gumagamit ng lokal na rekurso ay inengganyo. Tumugon ang mamamayang Koreano sa pamamagitan ng pagtatayo ng mga lokal na pabrika na hindi gumagamit ng pondo mula sa estado. Mahighit 1,000 pabrikang lokal ang naitayo. Sa kalaunan, ang mga pabrikang ito ay lumikha ng kalahati ng produktong pangkonsumo ng bansa.

Ang 5-taong planong naglayong palakihin ang produksyong pang-industriya nang 2.6 beses ay nakamit sa loob ng 2 1/2 taon. Ang kabuuang halaga ng produksyong pang-industriya ay lumaki nang 3.54 beses mula 1957 hanggang '1960. T umaas din ang produksyong pang-industriya nang 36.6% kada taon sa nasabing panahon. Sa loob ng 4 na taon, ang produksyon ng palay, mais, at trigo ay lumaki nang 32%. Ang pambansang kita ay lumaki nang 2.1 beses, ang tunay na sahod ng mga manggagawa sa pabrika at tanggapan ay lumaki nang 2.1 beses, at ang istandard sa kabuhayan ng mga magsasaka ay umabot sa antas ng mga dating panggitnang magsasaka o nakatataas na panggitnang magsasaka.

Noong 1961, pumasok ang Hilagang Korea sa upang 7-taong plano nito.

Naglayon itong ipatupad ang sosyalistang industriyalisasyon batay sa mga pundasyong nailatag noong 5-taong plano. Kinumpleto nito ang industriyalisasyon ng Hilagang Korea habang isinusulong ang mga rebolusyong pang-ideolohiya at pangkultura.

Ang rebolusyong teknikal sa kanayunan ay nakonsolida sa pamamagitan ng ibayong irigasyon, mekanisasyon, elektripikasyon, at kemikalisasyon. Ang mga magsasaka ay sinanay sa mga abanteng pamamaraan ng produksyong pang-agrikultura at unti-unti ring hinubog bilang mga sosyalistang manggagawa. Hakbang ito tungo sa pagpapaliit ng pagkakaiba ng lunsod at nayon.

Dalawang sosyalistang pamamaraan ng pamamahala ang ipinatupad sa panahon ng 7-taong plano, ang paraang *Chongsan-ri* at ang sistemang *Taean* sa paggawa. Batay sa paraang *Chongsan*ri, ang mga namumuno ay dapat tumungo sa kanilang mga pinamumunuan upang alamin ang kahilang tunay na kalagayan at iwasan ang suhetibismo at pagmamataas sa kanilang mga desisyon. Nangangahulugan din ito ng pakikisalamuha sa masa at pakikibahagi sa kanilang pang-araw-araw na buhay. Ang sistemang *Taean* sa paggawa naman ay dumidiin sa pangangailangan ng pagsandig sa mapanlikhang kakayahan ng masa at sa pagpapalahok sa kanila sa pagbubuo ng mga desisyon hinggil sa lahat ng larangan ng lipunan (pulitika, ekonomya, atbp.). Puspusang isinasabuhay ang parnamaraang ito at naging susi upang mapigil ang pagsulpot ng burukratismo sa kanilang lipunan.

Sa panahon ng 7-taong plano, ang mabigat na industriya ay pinaunlad upang higit nitong mapagsilbihan ang agrikultura at magaang industriya. Ngunit, bunga ng banta ng digmaan mula sa US lalu na noong ang barkong pang-espiyang *Pueblo* ng mga Amerikano ay nadakip ng mga pwersa ng Hilagang Korea, kinailangan ang paglaan ng dagdag na rekurso sa pagpapalakas ng kakayahan sa pambansang pagtatanggol. Nagdulot ito ng pagpapahaba ng 7-taong plano ng 3 taon. Ang 7taong plano ay matagumpay na nakamit noong 1970. Bilang resulta, naging isanq ganap na sosyalistang indi rstri-yalisadong bansa ang Filagang Korea. Sa panahon ng mga 5-taon at 7-taong plano (ang buong panahon ng industriyalisasyon), anq produksyon ng industriya ay karaniwang lumaki nang 19.1 % kada taon. Ang kabuuang halaga ng produksyon ng industriya ay lumaki nang 11.6 beses mula sa kabuuang halaga ng 1956, at 13.3 beses sa produktong pangkonsumo. Bunga ng pagtaas ng produktibidad, ang presyo ng maraming pang-arawaraw na pangangailangan (produkto at serbisyo) ay ibinaba ng estado.

Ang Hilagang Korea Ngayon

Upang paunlarin ang sosyalistang sistema tungong kornunismo, patuloy ang pagpupursigi ng mamamayan ng Hilagang Korea sa paglunsad ng "3 rebolusyon": ang rebolusyong teknikal, pangideolohiya, at pang-kultura. Ayon sa paliwanag ni kasamang Kim long il (ang pumalit kay kasamang Kim II Sung bilang tagapangulo nang ito'y namatay noong 1995):

Ang rebolusyong teknikal ay ang pangunahing paraan upang linangin ang kalikasan at ilatag ang mga materyal at teknikal na batayan na akma sa mga

pangangailangan ng sosyalista at komunistang lipunan. Ang mga pang-ideolohiya at pang-kulturang rebolusyon ay mga gawaing naghahanda ng motibong pwersa para sa isang komunistang lipunan sa pamamagitan ng pagpapanibagong-hubog ng tao.

Sa pagpapatuloy ng rebolusyong teknikal sa patnubay ng kaisipang *Juche,* maraming pagsulong ang nakamit sa pagpapataas ng materyal na batayan ng lipunan.

Ang lahat ng mamamayan ay may trabaho batay sa kanilang kakayahan. Mababa ang presyo ng mga produktong pangkonsumo tulad ng pagkain at damit. Ang karaniwang manggagawa ay nakatira sa mga kondominyum at nagbabayad ng upa na 1 lamang ng kanilang sahod. Ang kabisera ng Hilagang Korea, ang Pyongyang, ay isang syudad sa loob ng isang malaking hardin. Ito ay libre sa polusyon dahil ang pangunahing sistema nito sa transportasyon ay mga modernong de-kuryenteng tren na tumatakbo sa ilalim ng lupa.

Ang mga ina ay malayang nakakapagtrabaho sa bukid, pagawaan at tanggapan sa tulong ng mga "day-care center" at "kindergarten" na nag-aalaga sa kanilang mga sanggol at anak. Malaki rin ang tulong ng rebolusyong teknikal sa pagpapagaan ng gawaing-bahay sa pamamagitan ng mga makabagong kasangkapang-bahay.

Ang edukasyon at serbisyong pangkalusugan ay libre at tinatamasa ng lahat. Malayang lumalahok ang masa sa mga pang-kulturang aktibidad (tulad ng sining, palakasan, siyensya, atbp.) na nagpapaunlad nq kanilang mga mapanlikhang kakayahan.

Abante ang mga kasangkapan at pamamaraang ginagamit sa mga pagawaan at bukid. Kahit ang likas na kakulangan ng Hilagang Korea sa mga lupaing agrikultural (bunga ng napaka bulubunduking kalupaan nito) ay naparsgibabawan. Nagawa ito sa pamamagitan ng malawakang reklamasyon ng lupa mula sa dagat at ilog at mataas na produktibidad sa agrikultura na kabilang sa mga pinakamataas sa Asya.

Ang presensya ng 42,000 tropang Amerikano sa Timog Korea ay palagiang banta. Ito rin ang pinakalitaw na sagka sa mapayapang mulingpagkakaisa ng Hilaga at Timog Korea. Upang ipagtanggol ang bansa mula sa agresyon ng imperyalismo, ang Hukbong Mapagpalaya ng Bayang Koreano ay tumatangan ng mga modernong armas na sariling likha. Kahit nariyan ang malinaw na superyoridad sa gamit pandigma ng mga reaksyunaryong hukbo ng US at Timog Korea, naniniwala ang mamamayan ng DRBK na ang kalamangan ng kanilang hukbo sa pulitika at ideolohiya ang siyang mapagpasya sa labanan. Ang Hukbong Bayan, ayon sa kanila, ay may kapasyahang ipaglaban ang kalayaan, mulat na disiplina, at mahigpit na ugnayan sa masa: mga katangiang di kailanman tataglayin ng anumang imperyalistang hukbo. Sa katunayan, ang buong mamamayan ng DRBK ang hukbo. Ang regular na hukbo ay, sa esensya, isang hukbong kadre na may tungkuling armasan at sanayin ang mamamayan sa pakikidigma. Kahit ang kabataan ay binibigyan ng pagsasanay na pulitiko-militar. At tulad ng tunay na hukbong bayan, ang HMBK ay lumalahok sa produksyon at sosyalistang konstruksyon.

Ang patakaran ng DRBK sa ugnayang panlabas ay alinsunod sa proletaryong

internasyunalismo. Ito ay nagbibigay ng tulong sa pulitika at materyal sa mga kilusan ng pambansang pagpapalaya. Bukod dito, walang pag-aalangan itong nagpapadala ng tulong pang-ekonomiya sa mga bansa ng Ikatlong Daigdig.

Upang lubusang makinabang sa internasyunal na pakipagtulungan sa ekonomiya, ang estado ng DRBK ay nagbukas ng *free frade zone* sa hilagang bahagi ng bansa. Layon nitong umakit ng mga dayuhang mainumuhunan na magtayo ng mga empresa pangunahin (kung saan kasosyo ang estado) sa magaan at intermedyang industriya at magbahagi ng makabagong teknolohiya. Hindi ito katakataka dahil matagal nang patakaran ng Hilagang Korea ang makipagtulungan sa iba't ibang bansa, sosyalista man o hindi. Ang pagsasarili sa ekonomiya ay hindi nangangahulugan ng paglalayo ng sarili mula sa iba. Usapin dito ang pagigiit ng independensya sa mga patakaran at hindi pagsusuko ng mga prinsipyo. Ibang-iba ito sa mga patakaran sa dayuhang pamumuhunan ng mga estadong papet ng imperyalismong US na garapalang isinusuko ang kanilang pambansang integridad.

Kamakailan ay naging tampok ang matinding problema ng Hilagang Korea sa kakulangan ng pagkain. Bunga ito ng pinakamalubhang pagbabahang naganap sa kasaysayan ng bansa. Maraming tanim na palay, mais, at guflay ang napinsala. Marami ring bodega ng pagkain ang nasira. Ngunit agad na ipinagsigawan ng midyang burgis na ang problemang ito ay dulot ng "mga kahinaan ng sosyalismo". Ginagamit pa ng US at South Korea ang pagkakataon na magsagawa ng black propaganda. Tumatanggi silang magpadala ng ayuda dahil, diumano, hindi ito pupunta sa mamamayan kundi sa hukbo ng Hilagang Korea.

Bagamat may mga bansang nagmagandangloob na magpadala ng ayuda, determinado ang mamamayan ng Hilagang Korea na pangibabawan ang problemang ito na sumasandig sa sariling lakas. Sa kalaunan, tiyak na aalpas sila sa kahirapang ito sa mahigpit na pagkakaisa, tulad ng napatunayan na nila sa kasaysayan.

Pagsulong ng Sosyalismo Tungong Komunismo

Dahil malinaw sa mga komunista ng Hilagang Korea na ang sosyalismo ay isang transisyon lamang tungo sa komunismo, hindi nila nakakalimutang bigyan ng karampatang pansin ang superistruktura. Buo ang loob nilang pamunuan ang masa sa pagpawi ng mga labi ng lumang lipunan. Ayon kay Kim Jong Il:

"Bagamat ang pagbabago sa mga obhetibong kondisyon ay may epekto sa kamulatang pangideolohiya ng mga tao, ang pagtatag ng sosyalistang sistema at paglaki ng materyal na yaman ay hindi nangangahulugan na ang mga tao ay spontanyong sumusunod sa kaisipang komunista. Habang ang pagsasamantala't pang-aapi ay pinapawi at ang materyal na istandard ng mamamayan ay bumubuti, kailangang patindihin ang e Jukasyong pangideolohiya Ang tagumpay sa sosyalistang konstruksyon at ang kapalaran ng sosyalismo ay pinagpapasyahan ng kung papawiin natin o hindi ang pagiging-makasarili at lahat ng iba pang makalumang kaisipan sa mga isip ng mamamayan at bigyan sila ng isang rebolusyunaryang kaisipang komunista. "

Bukod sa tiiluy-tuloy na edukasyong sosya!ista at komunista, itinuturing pa rin ang paraang *Chongsan-ri* at ang sistemang *Taean* sa paggawa bilang sandata sa pagbaka sa lahat ng anyo ng burukratismo at pagmamataas. Ibayong humigpit ang pagkapit nila sa mga prinsipyong ito nang nalagorn ng proletaryado ng Hilagang Korea ang karanasan ng Silangang Europa at dating Unyong Sobyet. Ayon sa kanila ang mga pag-atras ng sosyalismo sa mga bansang ito dulot ng pagsulpot at paghahari ng burukratismo at elitismo sa pamamalakad ng estado.

Determinado ang mamamayan ng Hilagang Korea na manindigan sa sosyalismo at pigilan ang kapitalistang panunumbalik! ***-AB***